

ærede Finansminister kalder en betydelig social Uret. Jeg maa tilstaa, at jeg kan ikke se, ud fra hvilket Synspunkt, der blot har nogen Berøring med demokratiske Anskuelser, den højtærede Finansminister kan sige dette. Den højtærede Finansminister ved jo, at disse 10—11,000 Familier sidde med en Fjerdedel af Landets skattepligtige Indkomst og Halvdelen af Landets skattepligtige Formue, og saa anser han det for en social Uret at lægge en direkte Skatteforøgelsesbyrde paa den samtidig med, at han foreslaar 7—8 Mill. Kr. i indirekte Skatter, som lægges paa den brede Del af Befolkningen, og hvoraf netop disse 10,000 Familier kun faa en meget beskednen Brøkd. Hvorledes den højtærede Finansminister vil kalde det en social Uret i Forbindelse med noget, der blot har nogen Lighed med demokratiske Ideer, det forekommer mig ganske ufatteligt. Den højtærede Finansminister betegnede jo selv stærkt i Dag, at de indirekte Skatter, og vel ogsaa de indirekte Skatter, som han vel selv nu vil foreslaa, have den ubehagelige Egenskab at ramme haardt paa de slettest stillede Familier, og han udviklede ogsaa, at talrige Familier led under dem. Maaske de nuværende indirekte Skatter ikke ere de allerværste i den Henseende, men ogsaa de komme til at spille nogen Rolle. Hvorledes han paa dette Punkt kan synes, at der foreligger en Uret i vort Forslag, forstaar jeg ikke. Jeg forstaar til Nød, at han kan sige dette: I Stedet for at tage 7—8 Millioner paa indirekte Skatter, vilde jeg foretrække, at de Herrer gik med til en Skala, hvor man gik noget ned under de henholdsvis 7,000 og 40,000 Kr. f. Eks. til 3—4,000 Kr. o. s. v. Hvis den højtærede Minister vilde gøre det, nu vel, saa kunde vi tales ved om Sagerne. Men det er ikke det, han siger. Han siger, at vort Forslag vilde være Uret, og samtidig med, at han paalægger store Byrder gennem de indirekte Skatter, lægger han den mindre Byrde paa den Del af Befolkningen, der har en saa overvældende Del af Landets Indkomst og Formue. Den højtærede Finansminister vendte sig derefter til selve Regeringens Skala. For denne Regeringens Skala førte han et Forsvar, der ganske vist ikke var meget stærkt. Lige som han ikke meget argumenterede mod vort Standpunkt, saa førte han heller ikke noget omfattende Forsvar for Regeringens Skala, men han sagde dog enkelte Ting. Hans Opfattelse var

aabenbart den, at man ved at gaa til meget højere Satser end Regeringens paa de meget store Formuer ligesom vilde drive disse ud af Landet. Jeg var nu ikke rigtig klar over, hvor langt hans Tanke gik paa det Punkt, thi saa snart han kom ind paa dette, vendte han sig til det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) og talte om Socialdemokratiets Forslag. Jeg kunde derfor have Lyst til at spørge den højtærede Finansminister, om det virkelig er hans Mening, at de Satser, som ere foreslaaede af os paa dette Punkt, og som i Virkeligheden ere overmaade lempelige, vilde drive de store Formuer ud af Landet? Det er dog ikke saa let for de store Formuer at flytte ud af Landet; mange sidde i fast Ejendom, mange i Forretninger, som ikke meget let kunne flyttes. Desuden Byrderne i fremmede Lande! Ja, den højtærede Finansminister sagde, at man skulde lede godt omkring for at komme op til en Skala, der var væsentlig højere end den, der her var Tale om. Det kan han have Ret i, men den højtærede Finansminister maa ikke glemme, at der i mange andre Lande findes en Skat ved Siden af Formueskatten, nemlig Arveskatten. Den højtærede Finansminister nævnede den nogle Gange i Dag, og om denne Arveskat sagde han udtrykkeligt i Dag, at den svarede til en Formueskat, den stod parallel dermed. Saa kunne vi lade vort gamle Stridspunkt om, hvorvidt den skal regnes til de direkte eller de indirekte Skatter, ligge, thi naar den højtærede Finansminister erkender, at dens Virkninger ere af lignende Art som Formueskattens, blive vi enige paa dette Punkt. Hvis den højtærede Finansminister vil se ud over disse andre Lande, vil han se, at flere af dem have netop en Arveskat, som er meget højere end den danske, og som ingenlunde vil friste de Formuer, som skulle flygte fra Danmark, til at søge Ly i de tilsvarende Lande. Dertil kommer, at netop for de rigeste er Levofoden alt i alt lavere i Danmark end i de andre Lande, der kan være Tale om skulde kunne konkurrere med os paa dette Punkt. Jeg ved ikke noget Sted i de store fremmede Byer, som kunde antages at friste danske Borgere, hvor man kunde flytte hen og være en stor Mand med forholdsvis faa Penge som i København. Jeg kan ikke tænke mig noget saadant Sted, det er ikke muligt hverken i Kristiania eller i Stockholm; end sige i Berlin, for ikke at tale om, at medens